

VÝSTŘEL

Raymonda zbystrčila sluch. Podruhé se ozval zřetelný zvuk, který se dal odlišit od všech ostatních překrývajících se zvuků, z nichž se skládalo velké noční ticho. Byl však tak slabý a vzdálený, že se nedalo rozeznat, jestli se ozývá mezi zdmi velkého zámku, nebo zvenčí z temného parku.

Potichu vstala. Okno bylo pootevřené a Raymonda jedno křídlo otevřela dokořán. Měsíční světlo ozařovalo trávník a křoví, v němž se rýsovaly tragické zříceniny někdejšího opatství, sloupových síní a opěrných oblouků. Vanul slabý větřík, klouzal po holých a nehybných větvích stromů a šelestil rašícími lístky křoví. Náhle se stejný zvuk ozval znovu... Přicházel zleva, z nižšího patra, odněkud z místností západního zámeckého křídla. Ačkoliv za normálních okolností byla Raymonda kurážná dívka, teď cítila, jak v ní roste strach. Vzala na sebe župan a do kapsy si strčila zápalky.

„Raymondo...“

Pootevřenými dveřmi ji ze sousedního pokoje zavolal hlásek slaboučkový jako vzdech. Po paměti tím směrem vy-

kročila, ale vzápětí z pokoje vyběhla její sestřenice Suzanne a padla jí do náručí.

„Raymondo... To jsi ty...? Slyšelas to?“

„Ano... Ty nespíš?“

„Myslím, že mě před chvilkou vzbudil štěkot psa... Ale už neštěká. Kolik může být hodin?“

„Asi čtyři.“

„Poslouchej... Někdo chodí po salonu.“

„Nehrozí nám žádné nebezpečí. Je tady tvůj otec, Suzanne.“

„Ale nebezpečí hrozí jemu. Spí vedle v salonku.“

„Je tady taky pan Daval...“

„Ale na druhé straně zámku... Nemůže nic slyšet.“

Obě dívky váhaly a nemohly se rozhodnout, jestli mají někoho zavolat, nebo rovnou křičet o pomoc. Netroufaly si, jako by se bály i vlastního hlasu. Pak však Suzanne přistoupila k oknu a zadusila v sobě výkřik.

„Podívej... Někdo je u fontány!“

Od fontány se skutečně rychlými kroky vzdaloval nějaký člověk. V podpaží nesl jakousi velikou věc. Dívky sice nedokázaly rozeznat, co to je, ale viděly, jak se mu to klátí kolem nohou a překáží v chůzi. Sledovaly ho, jak prochází kolem staré kaple a míří k brance v zámecké zdi. Musela být pootevřená, protože muž v ní zmizel, ale dívky nezaslechly obvyklý skřípot pantů.

„Šel ze salonu,“ zašeptala Suzanne.

„Ne, protože kdyby šel po schodech a přes vestibul, vyšel by o něco víc vlevo... Pokud ovšem...“

Obě napadla stejná myšlenka. Vyklonily se ven a spatřily, jak se o fasádu v prvním patře opírá žebřík. Měsíční světlo

ozařovalo kamenný balkon. Byl tam druhý muž a rovněž něco nesl. Viděly ho překračovat zábradlí, sjíždět dolů po žebříku a prchat stejnou cestou, stejně jako viděly toho prvního. Vyděšené Suzanne došly síly, padla na kolena a naříkala:

„Zavolejme někoho... Zavolejme o pomoc...“

„A kdo by přišel? Tvůj otec... A co když jsou tady další muži a vrhnou se na něj?“

„Mohly bychom zavolat sluhy... Tvůj zvonek vede do jejich patra.“

„Ano... Ano... Možná je to dobrý nápad... Za předpokladu, že dorazí včas!“

Raymonda našla vedle postele elektrický zvonek a prstem ho stiskla. Zadrnčel nahoře, ale dívky měly pocit, že ho slyší zvonit i zdola.

Čekaly. Zavládlo hrůzné ticho. Dokonce i vánek přestal šelestit v listoví keřů.

„Bojím se... Bojím se...“, opakovala Suzanne.

A náhle se z temnoty pod nimi ozval hluk zápasu. Rachtot rozbíjeného nábytku, výkřiky a pak strašlivé, zlověstné, chraptivé sténání rdoušeného člověka...

Raymonda se chtěla rozběhnout ke dveřím, ale Suzanne se jí zoufale pověsila na paži.

„Ne, nenechávej mě tady... Bojím se.“

Raymonda ji odstrčila a vrhla se do chodby. Suzanne běžela za ní, potácela se ode zdi ke zdi a křičela. Raymonda doběhla ke schodišti, seběhla po něm a vrhla se k velkým dveřím vedoucím do salonu. Na prahu zůstala stát a Suzanne se zhroutila vedle ní. Ve vzdálenosti tří kroků od nich stál nějaký muž a v ruce držel lampu. Namířil jim světlo do očí a osl-

nil je. Dlouze si prohlížel jejich tváře a pak si beze spěchu a naprosto klidně nasadil čepici, zvedl kousek papíru a dvě stébla slámy, vymazal stopy na koberci, přistoupil k balkonu, otočil se k oběma dívkám, hluboce se jim uklonil a zmizel. Suzanne jako první pospíchala do malého budoáru, oddělujícího velký salon od pokoje jejich otce, ale ve dveřích ji zarazila strašlivá podívaná. V matném měsíčním světle spatřila ležet na zemi vedle sebe dvě bezvládná těla.

„Otče! Otče! Jsi to ty? Co je ti?“ vykřikla zděšeně a naklonila se nad jedním z těl.

Po chvíli se hrabě de Gesvres pohnul a zlomeným hlasem řekl:

„Neboj se... Nejsm raněný... A co Daval? Žije? A nůž? Co ten nůž?“

V tu chvíli přiběhli dva sluhové se svícemi. Raymonda se vrhla k druhému tělu a poznala sekretáře a důvěrníka hraběte Jeana Davala. V jeho tváři se už zračila sinalost smrti.

Raymonda se zvedla, utíkala do salonu, ze sbírky zbraní pověšených na zdi vzala pušku, o níž věděla, že je nabitá, a vyběhla na balkon. Od okamžiku, kdy muž začal slézat po žebříku, neuběhlo víc než padesát nebo šedesát vteřin. Nemohl být tedy daleko, a to tím spíš, že musel nejprve uklidit žebřík, aby ho už nikdo nemohl použít. Raymonda ho skutečně spatřila běžet podél zříceniny starého opatství. Opřela si pažbu pušky o rameno, klidně zamířila a vystřelila. Muž upadl.

„Výborně! Dostala jste ho!“ zvolal jeden ze sluhů. „Běžím tam.“

„Ne, Victore, zvedá se... Seběhněte po schodišti a utíkejte k brance, jinudy uprchnout nemůže.“